

از نخستین باری که انسان‌های اولیه برای جنگیدن از وسیله فلزی باریک و بلندی استفاده کردند، شمشیرزنی به عنوان یک مهارت جنگی کاربرد پیدا کرد. امروزه اما شمشیربازی یک رشته ورزشی است. اولین شمشیرباز ایرانی که در المپیک ۱۹۰۰ شرکت کرد «فریدون میرزا ملکم» بود که در مسابقات شمشیربازی اسلحه‌ای به حریفانش به رقابت پرداخت. البته پیش از این که او در این بازی هاشرکت کند، پدرش لقب افتخاری «پرنس» را در مقابل اهدای یک انگشتر برلیان برای او از شاه گرفت.

گفت و گو با مجتبی عابدینی نفر اول شمشیربازی ایران

از شمشیر زخم نخوردم ولی از دیگران خوردم



و طبیعتاً بخشی از علاقه‌مندی‌ها یمان هم مدیون این است که ما چقدر یک موضوع را می‌دانیم و چقدر دیده‌ایم و چقدر روی آن سرمایه‌گذاری شده است! درست مثل فوتبال که نه تنها انواع مختلفش روزی چند بار از شبکه‌های مختلف تلویزیون پخش می‌شود، بلکه برای برنامه‌های تحلیلی هم می‌سازند تا جایی که حالا نه تنها ورزش است، بلکه شغلی پر درآمد هم به حساب می‌آید. سر آخر این که آقای عابدینی یکی از قهرمانان پرافتخار شمشیربازی است که طبعاً برای همه قهرمانی‌ها شمسیر سختی را پشت سر گذاشته که به قول خودش هیچ‌وقت از شمشیر زخم نخورده، اما از دیگران زخم خورده است.

به ناز مقدسی [روزی که سردبیر گفت با مجتبی عابدینی یکی از قهرمانان خوش چهره ایران گفت و گو بگیر، دنبال اسمش بین بازیکن‌های فوتبال می‌گشتم که فهمیدم او نفر اول ورزش شمشیربازی ایران است. هر چند خودم را قانع کردم که بر طرفدار بودن و اهمیت ورزشی مثل فوتبال که از کودکی به ارث می‌بریم این خطای ذهن را برایم پیش آورده، اما تصمیم گرفتم که از خود «مجتبی عابدینی» هم بپرسم که به غیر از جامعه ورزشی مردم چقدر او را می‌شناسند؟ جواب این سوال در مصاحبه آمده و مرا قانع کرد که مقصر این اتفاق تنها اطلاعات عمومی پایین نیست. گاهی آدم‌ها، ورزش‌ها و فیلم‌ها و اصلاً چیزهایی را دنبال می‌کنند که به آن علاقه دارند

• آقای عابدینی ۲ تا دختر دارید، درست است؟
 بله؛ پارمیس ۸ سال و پرنیان ۱۸ ماهش است.
 • بنابراین طبیعتاً فعلاً پرنیان ورزش پدرش را بیشتر می‌شناسد؛ به شمشیربازی علاقه دارد؟
 به هر حال چون خواهرزاده‌ها و برادرزاده‌ها هم در رشته شمشیربازی فعالیت می‌کنند و پارمیس هم من و آنها را می‌بیند به شمشیربازی خیلی علاقه‌مند شده است.
 • طبعاً خواهرزاده‌ها و برادرزاده‌های تان یادیدن شما به شمشیربازی علاقه‌مند شدند. آنها هم به صورت جدی این ورزش را دنبال می‌کنند؟
 بله؛ مثلاً خواهرزاده‌ام امیر حسین شاکر نفر اول تیم ملی جوانان و نوجوانان شمشیربازی ایران است.
 • همسر تان چطور؟
 بله؛ همسر هم خیلی شمشیربازی را دوست داشت اما خودش قهرمان تیس روی میز و مربی شنا است.
 • شما به بچه‌های تان توصیه می‌کنید که بین ورزش‌ها شمشیربازی را انتخاب کنند؟
 من نظری نمی‌دهم ولی اگر خودشان دوست داشته باشند، تلاش می‌کنم که به هدف‌شان برسند.
 • آقای عابدینی سبک زندگی تان چطور است؛ به غیر از ورزش به سینما و موسیقی یا تئاتر هم علاقه دارید؟
 بله سینما می‌روم و تئاتر هم گهگاه جنگ‌های شبانه و کمدی را دوست دارم و می‌روم. به موسیقی هم علاقه دارم ولی هنوز قسمت نشده که کنسرت بروم.
 • دوست دارید کنسرت چه خواننده‌ای بروید؟
 احسان خواجه امیری، هوروش بندر و رضا صادقی را هم دوست دارم.
 • یک شمشیرباز چه سبک فیلم‌هایی را می‌پسندد؛ اکشن و جنگی؟
 نه؛ اتفاقاً فیلم‌های طنز و کمدی خانوادگی را دوست دارم.
 • چه بازیگری را دوست دارید؟
 پرویز پرستویی و خیلی هم دوست دارم از نزدیک او را ببینم. یادم است ۱۵ سال پیش ایشان را در یک مجموعه ورزشی دیدم ولی خوب آن موقع چیزی نبود که بتوانم با او عکس ببندم اما همیشه فیلم‌هایی که بازی می‌کنند را می‌بینم و پیگیرش هستم.
 • چند سال پیش یک فیلم خارجی در مورد زندگی یک قهرمان شمشیربازی ساخته شد که در جشنواره‌های مختلف هم جایزه گرفت؛ این فیلم را دیدید؟
 بله؛ فکر کنم زندگی یک شمشیرباز استونی بود.
 • در بعضی از فیلم‌ها حرکات نمایشی یا شمشیر وجود دارد؛ مخصوصاً فیلم‌های رزمی، تصاویر شمشیربازی در فیلم‌ها چقدر به واقعیت نزدیک است؛ اصلاً نمایش‌های شمشیربازی در فیلم‌ها خوب از کار درمی‌آیند؟
 من سریال‌ها و فیلم‌هایی که در آن حرکات شمشیربازی است را خیلی دوست دارم و بهم انرژی می‌دهد؛ ولی به هر حال تصاویر شمشیربازی در فیلم‌ها دقیقاً مثل رشته شمشیربازی نیست. ما باید فکر حرکات را بخوانیم و بی‌محایا جلونمی‌رویم مثل فیلم‌ها که می‌بینید تند تند شمشیرها نشان را به هم می‌زنند ولی احساس‌ها بر این است که اکثر حرکات نمایشی فیلم‌ها به واقعیت هم نزدیک است؛ به خصوص شمشیرهایی که در فیلم‌ها نمایش داده می‌شوند اصلاً با شمشیرهای ما فرق می‌کنند، قطرشان بزرگتر است و اگر از آنها دست من بدهند شاید نتوانم با این نوع شمشیربازی کنم. با آنها در فیلم آدم می‌کشند و خون می‌آید! (می‌خندد)
 • اهل فضای مجازی هم هستید؟ اینستاگرام دارید؟
 بله دارم و کم و بیش فعالیت می‌کنم.
 • می‌دانید الان دقیقاً چقدر فالوور دارید؟
 ۱۱ هزار و ۶۰۰ تا.
 • در صفحه‌های اینستاگرام افراد مشهور معمولاً دیدن ویرا و فحاشی و کامنت‌های منفی هم زیاد است؛ در صفحه شما هم این اتفاقات می‌افتد؟
 با این که خیلی از ورزشکاران از این موضوع گلایه دارند ولی تا الان هیچ‌وقت در پیج من کامنت‌هایی که بی‌احترامی یا بدویبیراهی نثارم کنند، وجود نداشته است.
 • به نظر تان چه اتفاقی می‌افتد که یک سری از ورزشکارها یا افراد مشهور کامنت‌های منفی زیادی می‌گیرند؟ به نظر تان عملکرد حرفه‌ای اش ممکن است باعث این اتفاق شود یا سبک زندگی شخصی اش؟
 من نمی‌دانم؛ در مورد من باید بگویم محبت مردم است و من همیشه گفتم که برای مردم کشورم تلاش می‌کنم. هیچ‌وقت هم باخت‌ها را گردن مسئول می‌ریزم یا افراد دیگری نینداختم و همیشه خودم گردن گرفتم. شاید روراست بودن از همه چیز مهم‌تر باشد.

هر کسی را دوست دارند دنبال کنند و بشناسند.
 • منظورم توقع تان از جامعه ورزشی است. این که به امثال شما یا رشته‌های ورزشی این چنینی بیشتر اهمیت بدهند تا ورزشکاران موفق این ورزش‌ها هم به اندازه حق‌شان دیده شوند.
 این مبحث طولانی است. جامعه ورزش ما به رشته ورزشی نمی‌رسد و نادیده‌اش می‌گیرد. من با این که کاپیتان تیم شمشیربازی ایران هستم، خیلی گلایه‌ها دارم چه برسد به بچه‌هایی که هنوز اول راه هستند.
 • خوب گلایه‌ها یتان را بگویید.
 در مسابقات جهانی شمشیربازی که در مجارستان برگزار شد، برای نخستین بار در تاریخ ایران مقام سوم را در رشته شمشیربازی جهانی را به دست آوردم. اما وقتی به ایران برگشتم نه از فدراسیون و نه از کمیته المپیک، هیچ کس به استقبالم در فرودگاه نیامد. به هر حال خیلی چیزهای دیگر هم بوده و هست که نمی‌خواهم درباره‌اش حرف بزنم. فقط در یک کلام باید بگویم که از دید من، جامعه ورزشی و مسئولانش فقط برای خودشان کار می‌کنند نه برای ورزشکار. من یک ورزشکار هستم و وقتی می‌بینم که خواسته‌هایم عملی نمی‌شود، متوجه می‌شوم که مسئولان هم به دنبال خواسته‌ها و کار خودشان هستند نه ما.
 • اوضاع مالی شمشیربازها چطور است؟
 شمشیربازها بچه‌های بسیار خوش تیپ و شیک پوشی هستند، اما از نظر اوضاع مالی واقعاً ساپورت نمی‌شوند. به جرأت می‌توانم بگویم در حق ما جفا شده است.
 • منبع در آمد تان از کجاست؟

خیلی وقت‌ها از من پرسیده‌اند شغل چیست و من هم گفتم شمشیربازی. می‌پرسند فقط همین؟ من هم می‌گویم فقط همین!
 • می‌شود به شمشیربازی به چشم یک شغل نگاه کرد؟
 دوست داشتم شغل دیگری می‌داشتم چون ورزش ایران ثابت کرده تا زمانی که قهرمان هستی خواهان داری و اگر یک روز به هر دلیلی نتوانستی قهرمان‌شان باشی شاید دیگر کسی سراغت را هم نگیرد.
 • شمشیربازی از دید تماشاگر خیلی نفسگیر است یا این که لباس مخصوص و گارد محافظ دارید ولی بیننده هر لحظه احساس می‌کند ممکن است که شمشیر به بازیکن بر خورد کند؛ خودتان نمی‌ترسید؟
 رشته شمشیربازی اصلاً ترس و واهمه‌ای بابت هیچ آسیبی ندارد. شاید دلهره‌اش به خاطر این است که بیننده این ورزش را درک کرده و نگران تماشاچی برای برد یا باخت مسابقه است. شمشیربازی یکی از ۳ رشته امن ورزش دنیا است و اگر رشته‌ای امکان آسیب‌رساندن به ورزشکار را داشت از المپیک حذف می‌شد.

• تا به حال در این ورزش زخم شمشیر نخوردید؟
 از شمشیر زخم نخوردم ولی از خیلی‌های دیگر خوردم.
 • (می‌خندد)

• شمشیربازی ورزش روتینی نیست و طبیعتاً باید شمشیرباز شدن مجتبی عابدینی پیشینه‌ای داشته باشد. علاقه به این رشته از کجا شروع شد؟

وقتی بچه بودم پسر دایی‌ام شمشیرباز بود و من هم به این ورزش علاقه‌مند شدم. آن موقع‌ها یعنی در دهه ۶۰ زندگی ما مثل بچه‌های الان نبود که موبایل و تبلت و انواع و اقسام اسباب‌بازی‌ها را داشته باشیم؛ اما پدرم که می‌دانست من به شمشیربازی علاقه دارم برایم یک شمشیر چوبی ساخت که خیلی هم بین بچه محل‌ها یمان معروف شد. این علاقه ادامه پیدا کرد تا بالاخره ۲۶ تیر ماه سال ۷۶ یعنی وقتی ۱۳ سالم بود وارد ورزشگاه شهید کلاهدوز شدم و از آن موقع تا الان به صورت جدی شمشیربازی می‌کنم.
 • شمشیربازی ورزش لذت‌بخشی است؟

هر ورزشی سلیقه‌ای است و جذابیت شمشیربازی برای من به این دلیل است که می‌توانم ذهن طرف مقابل را بخوانم. کسانی که شطرنج بازی می‌کنند این موضوع را خیلی خوب درک می‌کنند، چون در بازی علاوه بر خواندن دست حرکت باید در صدم ثانیه هم تصمیم‌گیری و هم عملی‌اش کنی.

• شما نفر اول شمشیربازی ایران هستید و تقریباً همه نوع مدال را در مسابقات گرفته‌اید. این موضوع احساس خاصی برایتان دارد یا نه؟
 فکر می‌کنم به همه خواسته‌هایی که در مسابقات آسیایی و جهانی داشته‌ام، رسیده‌ام. حس بزرگی برام است. چون برای رسیدن به جایگاهی که می‌خواستم برسم، تلاش کردم و به دستش آوردم.
 • این که می‌گویید به همه خواسته‌هایتان در ورزش شمشیربازی رسیده‌اید و به قولی مدال‌هایش را هم درو کرده‌اید، باعث نمی‌شود به خودتان بگویید «دیگر برای چه چیز بالاتری تلاش کنم؟» یعنی هدف یا خواسته‌ای وجود ندارد که به آن نرسیده باشید؟
 من در المپیک چهارم شدم و هنوز گرفتن مدال طلای المپیک در دلم مانده. انگیزه‌ام الان گرفتن مدال طلای المپیک ۲۰۲۰ است.

• موضوعی که در حواشی ورزش‌هایی مثل شمشیربازی وجود دارد، این است که طبیعتاً ورزشکارانش به اندازه فوتبالیست‌ها یا والیبالیست‌ها دیده نمی‌شوند. ممکن است خیلی‌ها مثل شما مدال‌ها و افتخارات زیادی کسب کرده باشند، اما مردم با آنها آشنا نشده‌اند. مردم چقدر «مجتبی عابدینی» نفر اول شمشیربازی ایران را می‌شناسند؟

شاید از ۱۰ نفر ۳ تا نفر مرا بشناسند.
 • بنابراین نسبت به اندازه‌ای که برای جامعه ورزش افتخار به دست آورده‌اید، دیده نشده‌اید. این موضوع در مقایسه با مثلاً فوتبالیست‌هایی که خیلی هم موفق ظاهر نشدند، اما بین مردم مشهور هستند، برایتان ناخوشایند نیست؟
 بعضی از مواقع شاید ناراحت شوم و به خودم بگویم. ولی در کل هیچ توقعی از مردم ندارم. به هر حال مردم می‌توانند

